

Kayıp Ruhların Tutsaklığı

– MMÖ · 11 Kasım 2016

Koca bir geminin okyanusun dibine batması gibi kaybolmak istiyordu.
Yaşadığı hayat, tattığı sevinçlerle bile acı veriyordu artık ona.
Bir gün avazı çıktığı kadar bağırdı bağırdı ve bağırdı.
Sanki kimse onu duymuyordu.
Ya kendi içinde boğulmuş kadar ölüydü ya da başkasının ruhundan çıkamayacak kadar hapis.
Ne olduğuna ve ne yapabileceğine bir türlü anlam veremiyordu.
Kendi yapısının temellerini atmak, hayat denilen bu garip şeyi tekrardan inşa etmek inanılması zor ve imkansızdı artık onun için.
En azından kendisi öyle düşünüyordu.
Yapabileceği her şeyi yapıyor.
Tüm imkanlarını feda ediyordu mutlu olabilmek için.
Fakat içinde bulunduğu durum onu bir türlü rahat bırakmıyordu.
Aile, çevre, para kazanma mecburiyeti hep boynuna tasma takılmış köpekler gibi bir yerlere ait olduğunu bildiriyordu diğer kayıp ruhlara.
Bu durum yavaş yavaş bitiriyordu onu.
Gittikçe yaşlanacak ve herkes gibi o da bu diyardan göç edecekti.
Yani sırf onun hikayesi değildi bu ondan milyonlarca kat daha kötü olanlarda vardı.
Herkes yavaş yavaş unutulmaya mahkum hale geliyordu.
Savaşıyordu ama mücadele ediyordu en azından fakat başarı bir türlü bulamıyordu kayıp ruhu.
Ya toptan kaybolup gidecekti bir gün bu diyarlardan ya da kendinin kahramanı olup öyle erişecekti sonsuzluğa...

Mehmet Mustafa ÖNEN